

9 juni 2024 (10de zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Hoe zouden wij reageren als Jezus in onze tijd zou optreden. Misschien zeggen wij ook: die man is niet bij zijn verstand!? Hij leeft als een vrijbouter, eet en drinkt met zondaars, ondermijnt het gezag, stelt zich boven de regels en tot zijn aanhang rekent hij het schorem van de straat. Hij stelt armoede boven rijkdom, prijst de zondaars en bekritiseert de rechtvaardigen, hij werkt de leiders permanent op de zenuwen! De Messias van Israël? Zijn familie verstaat er niets van. Hij is totaal anders geworden. Hij kan zieken genezen, duivels uitdrijven, mensen boeien met zijn Blijde Boodschap, vissers oproepen om Hem te volgen en nog zoveel meer, maar dat weigeren zijn familieleden te erkennen. Voor de familie is hij niet meer bij zijn verstand. Dus niks Blijde Boodschap en niks aandacht voor anderen, maar zijn plaats kennen, en zoals iedereen werken voor zijn boterham, dát moet Hij doen. Misschien speelt ook afgunst mee, zijn ze gewoon jaloers op zijn succes. En toch, Jezus op het tweede gezicht is een man die lef heeft en lef is toch Hebreeuws voor 'hart'!? Wij voelen ons door hem erkend, serieus genomen, hij herstelt ons in onze waardigheid. Hij neemt het op voor de kleinen, en durft de machtigen en de rijken in de ogen te kijken. Het evangelie van deze zondag leert ons dat Jezus het inderdaad niet

onder de markt heeft gehad: noch zijn verwanten – geen Sant in eigen land! – noch de Schriftgeleerden uit de heilige Stad kunnen Hem uitstaan.

Hij verzamelt wel veel volk rond zich, maar wat voor een volk!

De Schriftgeleerden zijn zoals de familie van Jezus:

geen aandacht voor anderen, zeker niet voor kleine mensen, voor zieke mensen, voor mensen vol onrust en onzekerheid.

Maar hoe zijn wij? Hebben wij wél aandacht voor onze medemensen?

Aandacht voor onze partner, ons gezin, onze burens, onze collega's, de mensen die we tegenkomen op straat of in de winkel, voor zieke mensen, voor arme mensen? Of zijn ook wij zozeer met onszelf bezig dat we geen belangstelling, laat staan aandacht, hebben voor anderen,?

Dat is trouwens niet het enige wat we ons moeten afvragen, want ook de eerste lezing roept zelfbevraging op. Proberen ook wij, net als Adam en Eva, ons te verbergen als we in de fout zijn gegaan?

En willen ook wij niet toegeven dat we een fout hebben gemaakt?

Is het ook bij ons altijd iemand anders geweest?

En willen ook wij niet toegeven dat we een fout hebben gemaakt?

Is het ook bij ons altijd iemand anders geweest?

Adam gaat wel heel ver in die zin. Eerst is het zijn vrouw geweest, dan God zelf, want Hij heeft zijn vrouw én de slang geschapen, en die slang heeft zijn vrouw tot kwaad aangezet. God is dus de oorzaak van alle kwaad.

Lieve mensen, de familie van Jezus, de Schriftgeleerden, Adam en Eva: ze zijn zo herkenbaar. Afgunst, leugens, dwaze fantasie, ontkennen van fouten, en nog zoveel meer: het lijkt allemaal zo vanzelfsprekend, zelfs zo onvermijdelijk.

Dat komt zeer sterk tot uiting op het einde van de eerste lezing.

God zegt tegen de slang, die de belichaming is van het kwaad:

‘Vijandschap sticht Ik tussen u en de vrouw, tussen uw kroost en het hare. Het zal uw kop bedreigen en gij zijn hiel.’

Die woorden maken duidelijk dat er altijd strijd zal zijn tussen goed en kwaad, dat het goede zich nooit zal laten overwinnen door het kwade, maar dat het kwade alleen zal kunnen uitroeien als alle mensen broers en zussen van Jezus willen zijn, als ze dus allen de wil van God willen volbrengen, zoals Jezus op het einde van het evangelie zegt.

Het is toch logisch dat wij als gelovigen allen broeders en zusters zijn van elkaar en dat wij God allemaal aanspreken als “Vader”.

Ons doopsel geeft ons een extra familieband.

Het leuke aan deze grote familie dat we niet alleen een gemeenschappelijke Vader hebben waar we altijd kunnen op rekenen, maar ook een Broeder waar we altijd kunnen op rekenen en die ons dus doodgraag ziet.

Bovendien delen we allemaal dezelfde droom van een betere wereld, al durft de manier waarop we dat willen bereiken wel eens verschillen ...

Maar met die familie moet het lukken om gelukkig te worden, zelfs als anderen ons een beetje raar vinden. En zeker is het onze wil om mee te bouwen aan Gods Koninkrijk van liefde, vrede en gerechtigheid.

Laten we dat doen, laten wij ons dus inspannen om broers en zussen van Jezus te worden. Amen.